

DEVETDNEVNICA ZA DRUŽINE

Avtor: F. Faus

S cerkvenim dovoljenjem

© 2015 Informacijski urad Prelature Opus Dei

www.si.opusdei.org

Namen te devetdnevnice, ki je pripravljena za zakonske pare in starše, je prositi Boga na priprošnje svetega Jožefmarija Escrivája za milost, da bi mogli ustvariti resnično krščansko družino ter jo ohranjati in nenehno napredovati na trdni osnovi ljubezni do Kristusa in na zgledu svete Družine, ki je temelj, na katerem mora biti po milosti Svetega Duha zgrajena vsaka krščanska družina. Vsak dan devetdnevnice je sestavljen iz dveh delov:

1) Prvi del je izbor besedil, naukov svetega Jožefmarija Escrivája, ki odsevajo luč krščanskega nauka in praktične usmeritve o konkretnih družinskih vprašanjih. Ta besedila so predvidena kot teme za premišljevanje (osebno, v dvoje ali v skupini) in kot spraševanje vesti za vsakega posameznika.

2) Drugi del pa v sozvočju teh besedil vsebuje vrsto namenov, prošenj, s katerimi se po posredovanju svetega Jožefmarija obračamo h Gospodu, da se bi to, kar smo prebrali in premišljevali, prelilo v konkretne sklepe, v iskreno prizadevanje za rast v krepostih, v ravnanje in dejanja za dobro družine.

Pri opravljanju te pobožnosti so nam lahko v pomoč spodnji nasveti:

— Ta devetdnevnica je v prvi vrsti namenjena zakoncem in staršem, kot pomoč, da bi se mogli posvečevati v svojih zakonskih in družinskih dolžnostih. Zato je primerno, da jo opravljajo zakonci sami, ali pa skupaj z drugimi pari; pa tudi otroci, ki jim glede na osebne okoliščine (ker so že poročeni ali zaročeni) lahko koristi ta nauk in praktični nasveti te zloženke.

— Devetdnevnico lahko opravimo v devetih zaporednih dneh, v devetih tednih po en dan na teden, ali pa povsem svobodno v daljšem ali krajšem času, kot vsakomur najbolj ustreza.

— Kadar devetdnevnico opravlja eden ali več zakonskih parov, se lahko besedilo razdeli med udeležence, tako da vsakdo počasi in na glas prebere del besedila za premišljevanje, prošnje in na koncu molitev k svetemu Jožefmariju. Slednjo lahko, na primer, zmoli tisti, ki vodi oz. koordinira devetdnevnico. Skupina se prav tako lahko odloči, da po vsakem delu besedila in po vsakem namenu napravi kratek premor v tišini.

Kratice v citatih:

B	Brazda
BP	Božji prijatelji
JPM	Jezus prihaja mimo
K	Kovačnica
Pog	Pogovori z msgr. Escrivájem

ZAKON, KRŠČANSKI POKLIC

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Zakaj smo na svetu? Da ljubimo Boga z vsem srcem in z vso našo dušo ter zato, da širimo to ljubezen vsem bitjem. Ali se vam zdi to malo? Bog ne pusti nobene duše zapuščene slepi usodi: za vse ima nek namen, vse pokliče z osebnim, neprenosljivim poslanstvom. Zakon je pot, ki vodi k Bogu, je poklicanost. (Pog, 106)

2. Za kristjana zakon ni le navadna družbena ustanova, še manj pa zdravilo za človeške slabosti. Je pravi nadnaravni poklic. Velik zakrament glede Kristusa in glede Cerkve, pravi sveti Pavel, obenem pa pogodba, ki jo mož in žena skleneta za vedno, ker je — hočeš nočeš — po Jezusu Kristusu postavljen zakon neločljiv. Je sveto znamenje, ki posvečuje, Jezusovo delo, ki zavzame duše tistih, ki se poročajo in jih vabi, naj mu sledijo, s čimer spremeni vse zakonsko življenje v božansko pot na zemlji. (JPM, 23)

3. Skoraj štirideset let že oznanjam, da je zakon poklic. Kako so se zasvetile oči poslušalcem — moškimi in ženskami, ki so mislili, da sta izročitev Bogu ter plemenita in čista človeška ljubezen v njihovem življenju nezdružljivi —, ko so me slišali govoriti, da je zakon božja pot na zemlji! (Pog, 91)

4. Pomembno je, da zakonci pridobijo jasen čut za dostojanstvo svojega poklica, da se zavedajo, da jih Bog kliče k svoji ljubezni tudi po človeški ljubezni; da so bili izvoljeni od vekomaj za sodelovanje s stvariteljsko močjo Boga pri porajanju in kasneje pri vzgoji otrok; da jih Bog vabi, naj bo njihov dom in celotno družinsko življenje pričevanje vseh krščanskih kreposti. (Pog, 93)

5. Krščanski zakonci se morajo zavedati poklicanosti k temu, da se posvečujejo tako, da posvečujejo druge, poklicanosti k temu, da postanejo apostoli in da je njihov prvi apostolat doma. Morajo razumeti nadnaravno delo, ki zajema ustanovitev družine, vzgojo otrok, izžarevanje krščanstva v družbi. Od tega zavedanja lastnega poslanstva sta odvisni v veliki meri učinkovitost in uspeh njihovega življenja: njihova sreča. (Pog, 91)

6. Ljubezen, ki vodi k zakonu, k družini, je prav tako lahko čudovita božja pot, poklic, hoja v popolni predanosti našemu Bogu. Stvari opravljajte dovršeno, sem vas spomnil, vnesite ljubezen v drobne opravke dneva, odkrijte — vztrajam — tisto božje, ki se skriva v podrobnostih; ves ta nauk zavzame posebno mesto v življenjskem prostoru, v katerem se odvija človeška ljubezen. (Pog, 121)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnje svetega Jožefmarija:

A — Naj nam dá razumeti veličino krščanskega zakona; da bi spoznali, da gre za nadnaravni poklic — za oseben in ljubeč klic od Boga — ter za poslanstvo, ki nam ga je on zaupal na svetu: ustvarjanje krščanske družine, zdrave in svete, ki je, kot je dejal sv. Janez Pavel II., “temeljna celica, življenjska celica velike in vesoljne človeške družine” in Cerkve.

B — Naj nam nakloni veselje ob spoznanju, da sta zakon in naša družina božja steza, na kateri moremo in moramo — z globokim notranjim življenjem in medsebojno pomočjo — slediti Kristusu, ki je pot, resnica in življenje, ter posnemati njegovo ljubezen in njegovo izročitev.

C — Naj nikdar ne pozabimo, da nas Bog spremlja, krepí in varuje z milostjo zakramenta zakona; in zato naj zaupamo, da nas bo po milosti Svetega Duha navdal z blagoslovom in nam dal, da se bomo mogli zvesto soočati z vsemi odgovornostmi in težavami v družinskem življenju.

D — Naj nas On vselej spominja na zgled svete nazareške družine, na Jezusa, Marijo in Jožefa, ki so polni vere in ljubezni pozabljali na samega sebe ter v polnosti živeli izročitev in ljubezen do Boga Očeta ter med seboj, v veseli in preprosti predanosti, polni velikodušnosti in duha služenja.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerkvi, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetljujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

ZAKON, POT SVETOSTI

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. To je božja volja, vaše posvečenje (...). Danes še enkrat naredim ta sklep zase in spominjam tudi vas ter vse človeštvo: to je božja volja, da smo sveti. (...) Kaj porečete nam, poročenim? Kaj nam, ki delamo na polju? Kaj pa vdovam? In kaj mladim? (...) Po navadi poudarim, da je naš Gospod Jezus Kristus oznanjal veselo novico vsem ljudem brez kakršnegakoli razlikovanja. (...) Vsakogar kliče k svetosti, vsakogar prosi za ljubezen: mlade in stare, samske in poročene, zdrave in bolne, učene in nevedne, ne glede na to, kje delajo in kje se nahajajo. (BP, 294)

2. Zakon je postavljen z namenom, da bi se tisti, ki ga sklenejo, posvečevali v njem in preko njega posvečevali druge. V ta namen zakonci prejmejo posebno milost v zakramentu, ki ga je postavil Jezus Kristus. Kdor je poklican v zakonski stan, najde v njem — z božjo milostjo — vse, kar je potrebno za svetost, za to, da se vsak dan bolj poistoveti z Jezusom Kristusom, in da pripelje k Bogu ljudi, s katerimi sobiva. Zato sem vedno poln upanja in naklonjenosti do krščanskih ognjišč, do vseh družin, ki so sad zakramenta svetega zakona, ki so svetla pričevanja božje skrivnosti. (Pog, 91)

3. Zakonci so poklicani, da posvečujejo svoj zakon ter da se posvečujejo v tej zvezi. Zato bi storili hudo napako, če bi gradili svoje duhovno ravnanje za hrbtom in daleč od svojega doma. Družinsko življenje, zakonsko razmerje, skrb in vzgoja otrok, trud za napredek, utrjevanje in izboljšanje ekonomskega stanja družine, stik z drugimi osebami iz bližnje skupnosti — vse to so človeške in običajne situacije, ki jih morajo krščanski zakonci spremeniti v nadnaravne. (JPM, 23)

4. [Rojstvo Jezusa Kristusa, našega Odrešenika] se izvrši v najbolj normalnih in običajnih okoliščinah: žena, ki rodi, družina, dom. Božja vsemogočnost, božji blišč prihaja po človeškem, se združi s človeškim. Od tedaj kristjani vemo, da z božjo milostjo moremo in moramo posvetiti vse, kar je čistega v našem življenju. Vsaka zemeljska situacija, pa naj bo še tako nepomembna in običajna, je lahko priložnost za srečanje s Kristusom in del naše poti proti nebeškemu kraljestvu. (JPM, 22)

5. Otroci moji, tam kjer so vaši bratje ljudje, kjer so vaša hrepenenja, vaše delo, vaše ljubezni, tam je kraj vašega vsakodnevnega srečevanja s Kristusom. Sredi najbolj snovnih zemeljskih stvari se moramo posvečevati, tako da služimo Bogu in vsem ljudem. (Pog, 113)

6. Občuduj dobroto našega Očeta Boga: Te ne navdaja z veseljem gotovost, da so tvoj dom, tvoja družina, tvoja dežela, ki jih noro ljubiš, predmet svetosti? (K, 689)

7. Posvečevati dom dan na dan, z ljubeznivostjo ustvarjati pristno družinsko domačnost: za to gre. Če pa naj bi posvečevali vsak dan, je potrebno, da gojimo veliko krščanskih kreposti. V prvi vrsti so to teološke, nato pa vse ostale: razsodnost, zvestoba, odkritosrčnost, ponižnost, delavnost, veselje ... (JPM, 23)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnjo svetega Jožefmarija:

A — Naj razumemo, da se lahko posvečujemo tako, da z ljubeznijo in s pogledom, uprtim v Boga, živimo zakonske in družinske dolžnosti (dolžnosti zakoncev, staršev, otrok); oziroma, da lahko korak za korakom dosegamo vrhove krščanskega ideala svetosti in dan za dnem rastemo v poistovetenju z Jezusom Kristusom, tako da še posebej posnemamo njegovo ljubezen in druge krščanske kreposti.

B — Naj On v naša srca položi navdušenje za ta ideal svetosti, ki ni samo za duše, ki so se popolnoma posvetile Bogu v celibatu, ampak tudi za nas, poročene, kajti poklicanost k svetosti — kot je učil sv. Jožefmarija in kot Cerkev neutrudno razglašala — je za vse božje otroke, za vse krščene: samske, poročene, ovdovele ..., katerikoli že je njihov položaj v svetu.

C — Naj nam pomaga ustvarjati pristno družinsko vzdušje, naj se znamo boriti za kreposti, ki nas vodijo k temu, da "smo in ustvarjamo družino": požrtvovalna ljubezen, ponižnost in pozabljanje samega sebe, razumevanje, širokosrčnost, ki pozablja in odpušča, ter vse, kar prispeva k premagovanju drobnih zank egoizma in k zmagoslavju ljubezni.

D — Naj se zavedamo, da je Kristus navzoč in nas pričakuje v vseh trenutkih in okoliščinah družinskega življenja, in naj vsako našo dolžnost izpolnimo kot ljubeč odgovor Jezusu, odgovor na to, kar On pričakuje od nas.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerкви, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetljujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

KRŠČANSKA LJUBEZEN

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Ljubezen se nujno razodeva na svoj način, ki je zanjo značilen. Včasih se govori o ljubezni, kot bi bila zagon, usmerjen k lastni zadovoljitvi, ali zgolj sredstvo za sebično dopolnitev lastne osebnosti. In to ni tako. Prava ljubezen pomeni izstopiti iz samega sebe, je izročitev. Ljubezen prinaša veselje, a to veselje ima svoje korenine v obliki križa. Dokler smo na zemlji in še nismo dospeli do polnosti prihodnjega življenja, ne more biti prave ljubezni brez izkušnje žrtve, bolečine. To je okusna bolečina, prijetna bolečina, ki je vir notranjega veselja, toda stvarna bolečina, saj je njen namen premagati lastno sebičnost in vzeti ljubezen kot smernico vseh naših dejanj. (JPM, 43)

2. Prava in čista ljubezen med zakoncema je nekaj svetega, kar jaz kot duhovnik, blagoslavljam z obema rokama. (...) Gospod posveti in blagoslovi moževo ljubezen do žene in ženino do moža. (...) Noben kristjan, pa naj bo poklican v zakonsko življenje ali ne, ga ne more prezirati. (JPM, 24)

3. Človeška ljubezen tu na zemlji, kadar je resnična, nam že da okušati božjo ljubezen. Tako že slutimo ljubezen, ki je bomo deležni pri Bogu in ki bo bivala med nami v nebesih, ko bo Gospod vse v vsem. Ta začetek spoznavanja božje ljubezni nas bo spodbujal, da bomo običajno videti bolj sočutni, bolj razumevajoči, bolj predani. (JPM, 166)

4. Vsak izmed nas ima svojo osebnost, svoje osebne želje, svoj značaj — včasih neprijazen — in slabosti, vsak pa ima tudi lepe lastnosti. Zaradi tega in zaradi mnogih drugih razlogov pa imamo lahko nekoga radi. Sožitje je možno takrat, kadar vsak skuša popraviti lastne pomanjkljivosti in si prizadeva odpustiti napake drugih: torej, ljubezen onemogoča in prekaša vse, kar bi lahko bil lažen motiv za razhajanje ali nesporazum. Če pa se preveč osredotočita na majhne razlike in si med seboj očitata pomanjkljivosti in napake, je konec miru in lahko pride tudi do uničenja ljubezni. (Pog, 108)

5. Dober boš samo, če znaš videti dobre stvari in kreposti drugih. — Zatorej, kadar moraš koga popraviti, stori to z ljubeznijo, v primernem trenutku, brez poniževanja ... in z željo, da bi se ti sam učil in se izboljšal v tem, kar popravljaš. (K, 455)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnjo svetega Jožefmarija:

A — Naj nas osvobodi sebičnosti in naj nikdar ne gledamo na zakon kot na rešitev za sebično uresničenje samega sebe, kot na način za uveljavljanje “pravice do tega, da smo srečni”. Naj uvidimo, da bi to pomenilo razvrednotiti vrednost zakona in ga spremeniti zgolj v sredstvo za doseganje egocentričnih zadoščenj, užitkov in čisto osebnih ciljev. Naj ne izgubimo izpred oči tega, da je to poklicanost k ljubezni, k resnični ljubezni, ki — kot nas uči Jezus — najde več veselja v dajanju kot pa v prejemanju.

B — Naj dosežemo pristno ljubezen, ki je v tem, da “hočemo dobro”, dobro drugih (žene, moža, otrok): tisto, kar jim lahko pomaga biti boljši, delati z več veselja; kar jim lahko olajša trpljenje in bremena; kar prispeva h krepitvi medsebojne ljubezni; kar nas lahko še bolj zedini, da bi vsi skupaj oblikovali — kot je pravil sv. Janez Pavel II. — “skupnost življenja in ljubezni”.

C — Naj kot mož in žena razumeva, da ne pripadava sama sebi, kajti pred Bogom sva drug drugemu velikodušno izročila svoje telo — da bi na svet in čist način živela zakonsko združitve v skladu z božjo postavo in postavo svete Cerkve —, in drug drugemu sva izročila tudi svoje srce. Naj bova zaradi tega odločena, da se drživa pozornosti, nežnosti in požrtvovalnosti, ki je lastna posvečeni ljubezni; in naj odgovorno varujeva najino zvestobo z vso potrebno občutljivostjo in previdnostjo (tako da poskušava potovati skupaj, da sva diskretna in zadržana pri stikih s kolegi, sorodniki in prijatelji nasprotnega spola itd.).

D — Naj si vsi prizadevamo — in v ta namen prosimo Boga pomoči —, da bi znali popraviti naš težak temperament, našo slabo voljo, nestalnost v značaju, naše manije, naše udobje in vse pomanjkljivosti, ki škodijo sožitju; istočasno pa naj znamo biti razumevajoči in potrpežljivi do napak drugih, brez da bi pretiravali ali dramtizirali probleme.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerkvi, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetlujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

LJUBEZEN VSAKEGA DNE

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Naj [zakonci] ne pozabijo, da je skrivnost zakonske sreče v običajnem, ne v sanjarjenju. Je v skritem veselju, ki ga prinaša vrnitev domov; v ljubečih odnosih do otrok; v vsakdanjih opravilih, pri katerih sodeluje vsa družina; v dobri volji, ko naletimo na težave, s katerimi se je treba soočiti v športnem duhu. (Pog, 91)

2. Da bi zakon ohranil prvotni čar, mora žena vsak dan osvojiti svojega moža; in isto bi morali povedati možu. Ljubezen mora biti pridobljena vsak dan, ljubezen se osvoji s požrtvovalnostjo, z nasmehom in tudi z zvitostjo. Če mož pride domov utrujen od delovnega dne in začne žena govoriti v nedogled ter pripovedovati o vsem, kar se ji zdi narobe, ali nas lahko presenetiti, če bo mož izgubil potrpljenje? (Pog, 107)

3. [Žene] imate vedno dolžnost, da ste ljubeznive kot takrat, ko ste bile zaročenke. To je dolžnost zaradi pravičnosti, saj pripadate svojemu možu. Prav tako tudi on ne sme pozabiti, da je vaš in ima dolžnost biti do vas vse življenje ljubezniv kot takrat, ko sta bila fant in dekle. Slabo znamenje, če se ob branju tega odstavka ironično nasmehnete. To bi bil očiten znak, da se je družinska prisrčnost spremenila v hladno brezbržnost. (JPM, 26)

4. Kadar je v duši živa vera, [človek] odkrije, da kristjanova pot ni ločena od človeškega življenja, običajnega in vsakdanjega; in da je ta velika svetost, ki jo Bog od nas zahteva, skrita tukaj in zdaj, v majhnih stvareh vsakega dne. (BP, 312)

5. Kadar kristjan z ljubeznijo izvršuje najmanj transcendentno izmed vsakdanjih opravil, pri tem kar prekipeva božja transcendentnost. Zato sem vam kot nenehno udarjanje kladiva po nakovalu ponavljal, da krščanski poklic sestoji iz tega, da v junaške verze preoblikujemo prozo vsakega dne. Izgleda, otroci moji, da se nebo in zemlja združita na obzorju. Vendar ne, resnično se združita v vaših srcih, kadar sveto živite običajno življenje ... (Pog, 116)

6. [Zakonci], stvari opravljajte dovršeno, sem vas spomnil, vnesite ljubezen v drobne opravke dneva, odkrijte — vztrajam — tisto božje, ki se skriva v podrobnostih; ves ta nauk zavzame posebno mesto v življenjskem prostoru, v katerem se odvija človeška ljubezen. (Pog, 121)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnjo svetega Jožefmarija:

A — Za milost, da ne bi nikdar zapadli v rutino in utrujenost v našem ravnanju, v našem pogledu, v načinu pogovora drug z drugim; v naši ljubeznivosti, s katero drugega pozdravimo, ko se srečamo ali poslovimo; v veselju, ki ga pokažemo ob prihodu domov; v olikanosti, ko za kaj prosimo z besedo “prosim” in ko se zahvalimo; v rahločutnosti našega sporočanja (“zdaj grem ven; tam in tam bom do te ure ...”), ter v skrbnosti, s katero se posvečamo materialnim zadevam dóma.

B — Naj se kot mož in žena vedno drug do drugega obračava kakor takrat, “ko sva bila zaročena” (kot je svetoval sv. Jožefmarija); naj imava v mislih vsakodnevno veselje, ki ga lahko podariva drug drugemu in otrokom z mnogimi drobnimi pozornostmi; naj nikoli ne dopustiva osebne “zapuščenosti” (zanemarjanje zunanje podobe in osebne urejenosti s strani žene; neurejenost moža v njegovem načinu oblačenja, v izmikanju zaradi udobja, v iskanju izgovorov zaradi utrujenosti); naj kakor od hudiča beživa proč od nizkotnosti, od nespodobnosti in od žaljivih besed.

C — Naj ne dopustimo, da televizija, računalnik in internet postanejo “gospodarji” našega dóma, tirani, ki bi zadušili in izpodrinili trenutke intimnosti, izmenjave vtisov; ali pa prisrčnost pogovorov pri mizi ter čas za zaupnost na samem med možem in ženo, med starši in otroki.

D — Naj, kot je pravil sv. Jožefmarija, znamo iz vsakdanje proze napraviti junaško poezijo, tako da v vseh trenutkih in okoliščinah pri domačih opravilih, pri izpolnjevanju tudi najbolj materialnih dnevnih dolžnosti (kot je pomivanje posode, pospravljanje postelje, pogrinjanje mize, čiščenje itd.) najdemo priložnosti za ljubezen in služenje z veseljem in preprostostjo, priložnosti za naloge, ki si jih skušamo vsi skupaj razdeliti in jih velikodušno opraviti z nasmehom na ustnicah.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerkev, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetlujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

SVETLI IN VESELI DOMOVI

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Vsak krščanski dom bi moral biti oaza miru, v kateri je mogoče — kljub vsakodnevnim majhnim protislovjem —, zaslutiti globoko in iskreno ljubezen, globoko umirjenost, sad prave in doživete vere. (JPM, 22)

2. Vera in upanje morata biti razvidna iz umirjenosti, s katero se spoprijemamo s problemi, majhnimi ali velikimi, ki se pojavijo v vseh domovih, v upanju, s katerim se vztraja pri izpolnjevanju lastnih dolžnosti. Tako bo ljubezen napolnila vse in poskrbela, da bomo delili veselje in morebitne grenkobe, da se bomo znali nasmehniti in pozabiti na lastne skrbi, da bi se lahko posvetili drugim. Poskrbela bo, da bomo poslušali sozakonca ali otroke in jim pokazali, da jih resnično ljubimo in razumemo, da bomo spregledali nepomembne praske, ki bi jih samoljubje moglo spremeniti v visoke ovire. (JPM, 23)

3. Kar resnično dela ljudi — in celotno družbo — nesrečne, je to hlepeče iskanje ugodja, brezpogojno prizadevanje za odstranitev vsega, kar človeku nasprotuje. Življenje prinaša na tisoče obrazov, najrazličnejše okoliščine, nekatere so trpke, druge pa morda na videz lahke. Vsaka izmed njih vsebuje lastno milost, je izviren božji klic: enkratna priložnost za delo, za božje pričevanje o ljubezni. (Pog, 97)

4. Nežnost našega Gospoda je res neskončna. Le pogledjte, kako pozoren je do svojih otrok. Zakon je spremenil v sveto vez, podoba Kristusove zveze s svojo Cerkvijo; to je velik zakrament, na katerem temelji krščanska družina, ki bo, z božjo milostjo, okolje miru in edinosti, šola svetosti. (...) Če je življenje v zakonu tako, kot Bog hoče, sveto, bo dom svetel in vesel kotiček miru. (JPM, 78)

5. Da bi dosegli srečo, ni potrebno udobno življenje, temveč zaljubljeno srce. (B, 795)

6. Ne pozabi, da je včasih potrebno ob sebi imeti nasmejane obraze. (B, 57)

7. Pozornost, ki jo bo namenila družini, bo za žensko vedno največje dostojanstvo: s skrbjo za moža in otroke ali, če govorimo malo bolj na splošno, s prizadevnim ustvarjanjem okoli sebe prijetnega in vzgojnega okolja, ženska izpolni najbolj nenadomestljiv del svojega poslanstva in posledično lahko doseže svojo osebno popolnost. (...) To ni v nasprotju s sodelovanjem na drugih družbenih področjih. (...) Tudi na teh področjih lahko ženska kot oseba veliko prispeva prav z značilnostmi svoje ženskosti; to bo pa lahko storila, če bo kot človek in strokovnjak pripravljena.

Jasno je, da sta tako družina kot družba potrebni tega posebnega prispevka, ki nikakor ni sekundarnega značaja. (Pog, 87)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnjo svetega Jožefmarija:

A — Naj nam nakloni milost, da ne bomo pretiravali v težavah, v sporih in vsakodnevnih neprijetnostih, v tem, kar nam povzroča trpljenje; naj znamo te križe — v zedinjenosti s Kristusovim Križem — velikodušno sprejemati in jih izročati Bogu, tako da jih ne prelagamo na druge s pritoževanjem, s tarnanjem, z zamerljivimi besedami, s pripombami, ki grenijo domače življenje. In naj kakor od samega hudiča bežimo proč od boleznega ljubosumja, od tiste obsedenosti brez resnega temelja, ki lahko poruši harmonijo v zakonu.

B — Naj bomo, iz ljubezni do Boga in do drugih, sposobni z nasmehom prekriti žrtev našega truda, našo potrpežljivost do napak drugih ljudi in do njihovih manij, pa tudi našo utrujenost; naj nikdar ne vzbujamo videza žrtve ali delamo žalosten obraz kot nekdo, ki se čuti nerazumljenega in preziranega, ker misli, da drugi ne cenijo vsega, kar naredi, in mu ne vračajo tako, kot bi morali.

C — Da bi znali vedno dati optimističen ton našim pogovorom; da bi se izogibali črnogledim sodbam in pripombam o dogodkih ali osebah; da ne bi dramatizirali ekonomskih težav, temveč bi se znali skupaj boriti in moliti, da jih premagamo; tako da bosta upanje in gotovost, da nas Bog ljubi, z vedrostjo prepojila celotno družinsko življenje.

D — Daj nam razumeti, da se mir in veselje domačega ognjišča gradita predvsem na teh trdnih temeljih: na zaupanju v Boga; na ponižnosti (s pomočjo katere pozabimo nase in se razdajamo drugim); pa tudi na kreposti reda (ki vključuje urejenost osebnih stvari in delovnih pripomočkov, red pri spoštovanju urnika, pri načrtovanju družinskih aktivnosti in oddiha, red glede stroškov ...), kajti mir, kot pravijo svetniki, "je umirjenost v vzdušju reda", in zato je nezdržljiv z zanemarjenostjo in neredom.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerкви, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetlujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

PREMAGOVANJE KRIZ IN TEŽAV Z BOŽJO POMOČJO

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Kdor misli, da je ljubezni konec, ko se začnejo neprijetnosti in težave, ki jih prinaša življenje, ima revno predstavo o zakonu — ki je zakrament, ideal in poslanstvo. Ravno takrat se ljubezen utrdi. Reke nasprotovanj in težav niso zmožne preplaviti prave ljubezni: preizkušnje, ki se skupaj velikodušno prenašajo, še bolj povezujejo. (Pog, 91)

2. Slabo bi vrednotil zakon in človeško ljubezen, kdor bi mislil, da se ob teh ovirah ljubezen in zadovoljstvo končata. Prav takrat, ko čustva, ki so navduševala tisti osebi, pokažejo svojo pravo barvo, pa se podaritev in nežnost ukoreninita in pokažeta kot pristno, globoko čustvo, močnejše od smrti. (JPM, 24)

3. Če kdo pravi, da mu je težko prenašati to ali ono, da mu je nemogoče biti tiho, ta človek pretirava, da bi se upravičil. Boga je treba prositi moči za obvladovanje lastnih muh; milosti za obvladovanje samega sebe, kajti nevarnost jeze leži prav tam: v izgubi nadzora, v besedah, ki se lahko prepojijo z zagrenjenostjo, ki lahko žalijo in ranijo, pa čeprav nismo imeli takega namena. (Pog, 108)

4. Drugo pomembno dejstvo: moramo se navaditi, da nikdar nimamo povsem prav. V zadevah proste presoje lahko celo rečemo, da bolj kot smo prepričani o našem popolnoma pravilnem mišljenju, toliko bolj je dvomljivo, da imamo prav. Če upoštevamo to dejstvo, je kasneje mnogo lažje priti do sprave in prositi odpuščanja, če bi bilo to potrebno, kar je najboljši način za prekinitev prepira: tako dosežemo mir in ljubezen. (Pog, 108)

5. Še zadnji nasvet: nikoli se ne prepirajta pred otroci; da vama uspe, je dovolj že to, da se dogovorita za določeno besedo, pogled, namig. Se bosta že kasneje prepirala v miru, če se ne bo dalo mimo tega. Mir med zakoncema mora biti temelj družine, saj je potrební pogoj za globoko in učinkovito vzgojo. Naj otroci vidijo v svojih starših vzor predanosti, iskrene ljubezni, medsebojne pomoči, razumevanja; in naj jim malenkosti vsakdanjega življenja ne prekrijejo resničnosti o ljubezni, ki lahko vse premaga. (Pog, 108)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímó Boga, našega Gospoda, na priprošnje svetega Jožefmarija:

A — Naj razumemo, da se vsaka zakonska “kriza” lahko zaključi na dva načina, odvisno od vere in širokosrčnosti obeh: ali “pokonča” zakon, tako da prelomi edinstvo in povzroči razdeljenost (kar je po navadi zmagoslavje egoizma in v veselje hudiču); ali pa, ravno nasprotno, mož in žena v “krizi” prepoznata božji klic k temu, da se oba skupaj poglobita v vzroke njunih sporov in razhajanj. To je način, ki ga pričakuje Bog. Potem, ko sta veliko molila in prosila za nasvet, se bosta morala oba odločiti, da popravita pretekle pomanjkljivosti; ponižno bosta našla najboljši način, kako si lahko pomagata, pri čemer ju bo vodila gotovost, da bosta tako izšla iz krize okrepljena, z bolj zrelim značajem in trdnejšimi krepostmi; tako se bo tisto, kar bi lahko bilo kamen spotike na poti, spremenilo v stopnico, s pomočjo katere se bosta povzpela više in rasla v sveti edinstvi med seboj.

B — Naj bomo zmožni iskreno priznati, da kadar rečemo “ne zmorem več”, globoko v sebi vsi vemo, da s pomočjo molitve in božje bližine — še zlasti preko spovedi in obhajila — lahko še više povzdignemo križ in ga nosimo z več dobre volje; in da bomo na ta način, s pomočjo potrpežljivosti, odpuščanja in velikodušnosti, zmožni našo ljubezen prečistiti, da bo kakor odsev usmiljene Kristusove ljubezni, in bomo dosegli milost spreobrnjenja našega srca. Naj ne pozabimo, da bo predvsem v resnejši krizah morda treba ponižno poiskati usmeritev s strani kakšnega duhovnika, pomoč krščanskega psihiatra, nasvet prijateljskega zakonskega para.

C — Naj se z vsem srcem izogibamo prezirljivim pripombam, kritikam in žaljivim besedam na račun sorodnikov (tast, tašča, svakinje in svaki, bratrance in sestrične); in naj se na splošno ogibamo kakršnegakoli ravnanja, besed, opustitev in pozabljanja na pozornosti, kar bi lahko drugega ranilo in za seboj pustilo rane, ki se stežka zacelijo.

D — [Če je na žalost že prišlo do ločenosti] Naj tisti, ki je utrpel krivico (ker mu je bil drugi nezvest, ker mu ni izkazal odpuščanja, ko se je skesan vrnil, ker ni hotel razumeti), z jasnostjo spozna, da mora sedaj bolj kot kdajkoli biti blizu Bogu, se okrepiti z božjo milostjo in duhovnim usmerjanjem dobrega spovednika; naj razume, da ga v teh trenutkih Bog prosi za dvoje: najprej, za molitev, da bi premagal zamero do osebe, ki je imela glavno krivdo, da sta se razšla, pri čemer ohranja upanje v čudež sprave; na drugem mestu pa to, da se ne zapre v svojo zagrenjenost, ampak naj se bolj prizadevno posveča otrokom, apostolatu in delom usmiljenja. — Tisti pa, ki je s svojim ravnanjem povzročil razhajanje, naj pomisli, da ga Bog prosi za ponižnost, da bi se pokesal, z vso iskrenostjo prosil odpuščanja in zadoščeval za storjene napake, tako da skuša čim bolj popraviti nastalo škodo.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerкви, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetlujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

SODELAVCI BOGA

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Gospod posvetí in blagosloví moževo ljubezen do žene in ženino do moža. Ni združil le njunih duš, ampak tudi telesi. (...) Stvarnik nam je dal pamet, ki je kot iskra božjega uma, ki nam omogoča — s svobodno voljo, ki je spet božji dar — spoznavati in ljubiti. V naše telo je položil možnost porajanja, kar je kot sodelovanje pri njegovi stvariteljski moči. Bog je uporabil zakonsko ljubezen, da je poslal nove ljudi na svet in povečal telo svoje Cerkve. (JPM, 24)

2. Spolnost ni nekaj sramotnega, ampak božji dar, ki je po čistosti usmerjen k življenju, ljubezni, plodnosti. To je okvir, ozadje, v katerega je položen krščanski nauk o spolnosti. Naša vera ne izključuje ničesar lepega, velikodušnega, ničesar resnično človeškega na tem svetu. (JPM, 24)

3. Čistost — vsakogar v svojem stanu: samski, poročeni, ovdoveli, duhovniki — je zmagoslavna potrditev ljubezni. (B, 831)

4. Deležni ste božje stvarjenjske moči in zato je človeška ljubezen sveta, plemenita in dobra: veselje srca, za katerega Gospod — v svoji ljubeči previdnosti — hoče, da se mu drugi svobodno odpovemo. Vsak otrok, ki vam ga Bog nakloni, je velik božji blagoslov: ne bojte se otrok! (K, 691)

5. Blagoslavljam starše, ki z veseljem sprejmejo poslanstvo, ki jim ga je dal Bog in imajo veliko otrok. Zakonce pa vabim, da ne zaprejo izvirov življenja, da imajo posluš za nadnaravno in pogum za številčno družino, če jim jo bo Bog namenil. Ko hvalim številčne družine, nimam v mislih tistih, ki so posledica izključno fizičnih odnosov; ampak tiste, ki so sad krščanskih vrednot, ki imajo velik čut za človeško dostojanstvo, ki vedo, da izročiti Bogu otroke ne pomeni le rojevanje, ampak da zahteva tudi dolgo pot vzgajanja: najprej je posredovanje življenja, a to ni vse. V določenih primerih je lahko Gospodova volja — izražena po običajni poti — ravno v tem, da je neka družina majhna. Toda teorije, ki govorijo o omejitvi rojstev kot o idealu ali splošni dolžnosti, so zločinske, protikrščanske in nečloveške. (Pog, 94)

6. Ni odločilno število samo po sebi: če ima družina več ali manj otrok, še ne pomeni, da je bolj ali manj krščanska. Pomembna je pokončnost v zakonskem življenju. Prava vzajemna ljubezen presega skupnost moža in žene in se razširja na njune naravne sadove: na otroke. Po drugi strani pa sebičnost skrči to ljubezen na preprosto zadovoljitev nagona in uniči odnos, ki povezuje starše in otroke. (...) Jasno je, da izhajajo napadi na številčne družine iz pomanjkanja vere, so sad družbe, ki ni sposobna razumeti velikodušnosti, ki želi zamaskirati sebičnost in nekatere nečedne prakse z navidezno altruističnimi nagibi. (Pog, 94)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnjo svetega Jožefmarija:

A — Naj mu znamo biti vsak dan hvaležni za veliki dar otrok — če nam jih je Bog dal — in naj v njih, v njihovi vzgoji, v krščanskem izobraževanju, v njihovem resničnem duhovnem in osebnem napredovanju, vidimo nadvse pomemben del poslanstva, ki nam ga je Bog zaupal, ko nam je dal poklicanost v zakon in v družino.

B — Naj nikdar ne pozabimo, da naš otrok, tudi kadar izvemo, da se bo rodil oz. se je že rodil s kakšno telesno ali duševno prizadetostjo, je božji otrok, obdarjen z neumrljivo dušo, z dušo, ki jo je neposredno ustvaril Bog po svoji podobi in ji je namenjeno večno uživati ljubezen presvete Trojice. Naj v tej gotovosti nikdar ne dopustimo, da na nas vplivajo zločinski nasveti (kot je npr. splav) s strani ljudi, ki ne vedo za veličino najmanjšega izmed božjih otrok, ki je ljubljen in odrešen po Kristusu, ki je zanj umrl na križu, kakor da bi bil edini človek na svetu.

C — Naj bomo polni velikodušnosti, vere in poguma, da bomo od Boga sprejeli vse otroke, kolikor jih pošteno in velikodušno zmoremo preživeti in vzgajati; in če kdaj obstajajo objektivno resni in pravični razlogi (nikdar zaradi udobja ali sebičnosti) — kot uči katoliški nauk — za to, da za nekaj časa ali za nedoločen čas zamaknemo rojstvo novega otroka, naj takrat znamo zvesto slediti napotkom Cerkve o pravih naravnih metodah za odlaganje nosečnosti.

D — [Za tiste, ki nimajo otrok] Naj bomo prepričani, da če nam Bog ni dal otrok, to ne pomeni, da je hotel zmanjšati naš ideal svetosti glede očetovstva in materinstva, kajti vedno si lahko zanj prizadevamo, tako da skrbno iščemo božjo voljo, ko se posvečamo drugim članom družine ali pa organizacijam in karitativnim krščanskim dejavnostim, ki skrbijo za zapuščene otroke; lahko se aktivno ukvarjamo s krščansko vzgojo mladih, ali pa, če je primerno, razmislimo o možnosti, da ob upoštevanju dobrega nasveta in razumnosti, posvojimo enega ali več otrok, ki nimajo dóma.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerkvi, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetljujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

VZGOJA OTROK

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Očetovstvo in materinstvo se ne končata ob rojstvu. Ta udeležba pri božji moči, zmožnost porajanja, se mora nadaljevati v sodelovanju s svetim Duhom in doseči vrhunec v vzgajanju pristnih krščanskih mož in žena. Starši so najvažnejši vzgojitelji svojih otrok, tako v človeškem kot v nadnaravnem oziru, in morajo občutiti odgovornost te naloge, ki zahteva od njih razumevanje, previdnost, da znajo učiti, predvsem pa ljubiti. Prizadevati si morajo, da dajejo dober zgled. Nasilno in oblastno vsiljevanje ni prava pot pri vzgoji. Vzorni starši si prizadevajo, da jih imajo otroci za svoje prijatelje, katerim lahko zaupajo svoje težnje, svoje probleme, od katerih lahko pričakujejo učinkovito in ljubeznivo pomoč. (JPM, 27)

2. Bistveno je, da starši vzgajajo s svojim zgledom. Otroci ne iščejo v svojem očetu ali materi le malo več znanja ali kolikor toliko tehtnih nasvetov, ampak kaj več: pričevanje o vrednosti in smislu bivanja, ki se utelesi v konkretnem življenju in je potrjeno v različnih okoliščinah in dogajanjih v teku let. (JPM, 28)

3. Če bi moral svetovati staršem, bi jim svetoval predvsem tole: naj vaši otroci vidijo — že v zgodnjih otroških letih vse vidijo in ocenjujejo, ne delajte si utvar —, da skušate živeti v skladu s svojo vero, da ne nosite Boga samo na svojih ustnicah, ampak da je navzoč v vaših delih. Vidijo naj, da si prizadevate, da bi bili odkritosrčni in zvesti, da se imate radi in da jih imate radi zares. Tako boste najbolje pripomogli, da postanejo pravi kristjani, celoviti moške in žene, ki so se zmožni z odprtim duhom spopasti z dogodki, ki jih bodo čakali v življenju, da bodo pripravljene služiti svojim sodržavljanom in prispevati k reševanju velikih problemov človeštva. (JPM, 28)

4. Nujno je, da si starši vzamejo dovolj časa za svoje otroke, da se pogovarjajo z njimi. Najvažnejši so otroci, važnejši od poslov, od dela, od počitka. V pogovorih bodite pozorni do njih, skušajte jih razumeti, priznati del resnice — ali vso resnico — v njihovi upornosti. Hkrati pa pomagajte najti pravo pot njihovim prizadevanjem in upom. Naučite jih spoznavati dejstva in razmišljati. Ne vsiljujte jim vedenja, temveč jim pokažite razloge, nadnaravne in človeške, ki to svetujejo. Z eno besedo: spoštujte njihovo svobodo, saj ni prave vzgoje brez osebne odgovornosti, niti odgovornosti brez svobode. (JPM, 27)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnje svetega Jožefmarija:

A — Naj se znamo resnično predati poslanstvu celostne vzgoje otrok, ki nam jih je Bog zaupal, in se zavedamo, da na področju vzgoje nič na svetu ne more nadomestiti dnevnega zgleda staršev, niti njihovega posvečanja, s katerim si vztrajno prizadevajo vzgajati otroke, da bi postali možje in žene izgrajenega značaja ter dobri kristjani. Naj obenem ne pozabimo, da je za oblikovanje značajnih mož in žená treba združevati ljubeznivost s srčnostjo, ki zna reči “ne”, kadar je to potrebno, da se izognejo čemu slabemu ali moralni nevarnosti, pa čeprav zaradi tega trpijo, kajti šibkost in popustljivost staršev (ali starih staršev) sta otrokom le v škodo.

B — Naj nam Bog pomaga obvladovati razdražljivo ukazovalnost — ki ni nič drugega kot eksplozija slabega značaja —, trdosrčno vsiljevanje, nasilno prerekanje, podivjane živce, kajti velikokrat je to jasen znak, da je bilo v starših premalo požrtvovalnosti, da bi namenili čas in potrpežljivost otrokom in jih poslušali, jih razumeli, se z njimi pogovorili ... Naj nam Bog še posebej pomaga razumeti, kako jih z dejanji lahko naučimo temeljnih kreposti, kot so zvestoba, iskrenost, spoštovanje vseh ljudi, velikodušnost in nenavezanost, red, disciplina, odgovornost pri študiju in pri delu, solidarnost do pomoči potrebnih ..., človeške kreposti, ki so temelj nadnaravnih. Prav tako naj razumemo, da je mogoče z ljubeznijo veliko zahtevati samo potem, ko smo sami veliko dali.

C — Naj nikoli ne pozabimo — kot je učil sv. Jožefmarija —, da je vsako človeško bitje kakor drag kamen, ki ga je treba na edinstven, njemu lasten način gladiti, da bi tako dosegel popolnost. Naj se zato izogibamo temu, da bi vzgajali otroke “serijsko”, da bi jih skušali oblikovati po istem kalupu. Krščanske kreposti je mogoče pridobiti na različne načine — brez da bi popuščali v primeru zmot, zanikrnosti ali mlačnosti — in starševsko srce mora imeti “modrost ljubezni”, ki zna spoštovati naravno različnost otrok ter z vsakim od njih ravnati pravično, na način, ki najbolj ustreza njegovim osebnim lastnostim.

D — Naj krščanski starši zmoremo razumeti, da je vsak izmed naših otrok na prvem mestu božji otrok in da je za vsakogar najpomembnejše to, kar od njega hoče Bog, njegova pristna poklicanost, tako na človeški ravni (strokovni poklic, razvoj njegovih darov in sposobnosti), kot tudi na nadnaravnem nivoju: poklicanost k svetosti v zakonu, ali pa poklicanost k popolni izročitvi v služenje Bogu in drugim v celibatu; pa tudi posvečanje različnim odgovornim nalogam v služanju družbi, v apostolatu, poučevanju krščanskega nauka, v skrbi za pomoči potrebne itd.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerкви, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetlujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

BOŽJA NAVZOČNOST DOMA

Premišljevanje

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

1. Zakonca imata stanovsko milost — milost zakramenta —, da bi živela vse človeške in krščanske kreposti sožitja: razumevanje, dobra volja, potrpežljivost, odpuščanje, rahločutnost v medsebojnem odnosu. Pomembno je, da ne obupata nad drugim, da ne pustita živčnosti, ponosu in osebnim manijam proste poti. V ta namen morata mož in žena rasti v notranjem življenju ter se zgledovati po sveti družini in z občutkom živeti kreposti krščanskega doma — zaradi človeškega in nadnaravnega razloga hkrati. Ponavljam: božja milost jima ne manjka. (Pog, 108)

2. V vseh krščanskih okoljih je iz izkušenj znano, kakšne sadove obrodi to naravno in nadnaravno uvajanje v življenje pobožnosti, ki izhaja iz topline dóma. Otrok se nauči postaviti Boga na mesto prve in najpomembnejše ljubezni; nauči se govoriti z Bogom kot z Očetom in z Devico Marijo kot z materjo; nauči se moliti po zgledu staršev. Ko razumemo to, vidimo veliko apostolsko delo, ki ga opravljajo starši, in kako morajo skrbeti za to, da je njihova pobožnost iskrena, da bi lahko — bolj kot z besedo — posredovali to pobožnost otrokom. (Pog, 103)

3. Sredstva? Obstajajo pobožnosti — malo jih je, so kratke in običajne —, ki so bile v krščanskih družinah vedno prisotne in menim, da so čudovite: molitev pred jedjo, skupna molitev rožnega venca (...), osebne jutranje in večerne molitve. (...) Na tak način bomo dosegli, da Bog ne bo tujec, ki ga obiskujemo enkrat na teden, ob nedeljah, v cerkvi; da bomo Boga videli in ga obravnavali kot to, kar v resnici je: tudi v središču dóma. (Pog, 103)

4. Nikdar se ne izgubi pobožnost, ki jo ve, matere, položite v srca svojih otrok. (Zbornik Romana, 2001, 1. del, str. 121)

5. Vedno sem poln upanja in naklonjenosti do krščanskih ognjišč, do vseh družin, ki so sad zakramenta svetega zakona, ki so svetla pričevanja božje skrivnosti — *sacramentum magnum!* (Ef 5,32), velik zakrament — povezanosti in ljubezni med Kristusom in Cerkvijo. Moramo delati na tem, da se bodo te krščanske celice družbe rodile in se razvile z vnemo za svetost. (Pog, 91)

6. Krščanskim zakoncem verjetno ne moremo predlagati boljšega zgleda, kot so družine iz apostolskih časov (...). To so družine, ki so živele iz Kristusa in so oznanjale Kristusa. Male krščanske skupnosti, ki so bile kot središča, iz katerih je izžarevala evangelijska blagovest. Domovi, enaki drugim v tistem času, vendar polni novega, nalezljivega duha, ki je prehajal na njihove znance in bližnje. To so bili prvi kristjani in to moramo biti današnji kristjani: sejalcji miru in veselja, miru in veselja, ki nam ju je prinesel Jezus. (JPM, 30)

* * *

Nameni

(lahko preberemo vse ali samo nekatere točke)

Prosímo Boga, našega Gospoda, na priprošnjo svetega Jožefmarija:

A — Naj nam pomaga razumeti, da otroke najbolj pritegne k Bogu to, da vidijo, kako se vera in pobožnost njihovih staršev dan za dnem prenašata v življenje, v praktične sadove, v krščanske kreposti. Naj vidijo, da sta oče in mama zato bolj vesela, bolj povezana, bolj potrpežljiva, in najdeta moči, da se z optimizmom — s popolnim zaupanjem v Boga — soočata s stiskami, pa naj bodo še tako velike; da znata razumeti in odpustiti žalitve in nehvaležnost, ki sta je deležna. Skratka, naj otroci zaznajo, da mi, starši, bolj kot z besedami ali “pridigami” učimo z zgledom življenja, ki je prepojeno s Kristusovo ljubeznijo.

B — Naj otroci vidijo, da so udeležba staršev pri sveti maši, pogosto obhajilo, sveti rožni venec, jutranje in večerne molitve, molitev pred jedjo itd., dejanja, ki jih opravljamo z veseljem, ne pa avtomatsko, kot nekakšno obveznost. Naj v vseh izrazih naše pobožnosti opazijo pristno ljubezen do Boga Očeta, do Jezusa Kristusa (še posebej pri evharistiji), do Svetega Duha, otroško ljubeznivost do Božje Matere, pa tudi zaupnost do angelov varuhov ter “prijateljsko” domačnost do svetnikov, ki so vsakemu posamezniku posebej blizu.

C — Naj se s pomočjo božje milosti nikoli ne naveličamo moliti drug za drugega, posebej starši za otroke, še zlasti, če so le-ti v hudih težavah (moralnih, duhovnih, če imajo nevarno družbo ali navade). Naj imamo trdno vero, da bodo zgled, ljubezen in potrpežljivost, skupaj z vztrajno molitvijo in ob posredovanju Device Marije, zasejali dobro seme v srcih naših otrok, seme, ki se ne bo izgubilo, temveč bo obrodilo sad, pa čeprav šele čez leta.

D — Naj se zavedamo, kot je dejal sv. Janez Pavel II., da “prihodnost človeštva sloni na družini”, in naj se v naših srcih vžge ideal krščanskega dóma, ki bo lahko kakor svetla točka sredi tega temačnega materialističnega in hedonističnega sveta; naj bo kakor luč, ki bo pritegnila mnogo zakonskih parov in mladih zaročencev, ter bo v njih prebudila željo, da bi si ustvarili krščansko, enotno, veselo in rodovitno družino.

Molitev k svetemu Jožefmariju

Bog, ki si po posredovanju presvete Device Marije podelil duhovniku svetemu Jožefmariju neštete milosti in ga izbral kot zvesto orodje za ustanovitev Opus Dei, poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti, daj, da bom tudi jaz znal preoblikovati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da te ljubim in da z veseljem in preprostostjo služim Cerkvi, papežu in vsem ljudem, tako da razsvetlujem zemeljske poti z lučjo vere in ljubezni. Po priprošnji svetega Jožefmarija mi podeli milost, za katero te prosim: ... (navedite prošnjo). Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.